

Давидченко Юлія

КЗ «НСЗШ № 4»
м. Нікополь, Україна

Матеріал надано в авторській редакції

ДИВОВИЖНА МАНДРІВКА (оповідання)

Якось вчителька Інна Володимирівна зі своїм класом вирішили поїхати на екскурсію до Києва. Поїхало з нею лише десятеро дітей. Ось вони пішли на вокзал. Троє друзів Мишко, Толик та Федько побачили здалеку щось синє. Це , як з'ясувалося потім, був портал. Толик тут найрозумніший, і хлопці почали питати, що це. Але не встиг Толик пояснити, а Мишко доторкнувся до порталу і враз зник.

- Ні, не чіпай, - схвильовано сказав Толик. Та було вже пізно. Хлопцям доведеться бігти за Мишком. Друзі зникли.

- Де ми? – спитав Федько.

- Ми повернулися в минуле , на 400 років назад. Можливо, ми потрапили до козаків.

- Толик, а це не Богдан Хмельницький?

- Так, це він.

- Добридень, Богдане Хмельницький.

- А ви хто такі? У нас таких дітей немає.

- У Нікополі на вокзалі був портал, і як тільки ми підійшли , то потрапили сюди.

- Зрозуміло.

Хлопцям довелося пояснювати Богданові Хмельницькому, що Нікополь – це сучасна назва. А ось Микитинське, Микитин Ріг – такі назви гетьману знайомі.

Минуло чотири дні, а хлопці так і не знайшли виходу з цього місця. Вони багато дізналися про життя та побут козаків, скуштували дійсно справжнісінький козацький куліш, трохи навчилися їздити верхи. Все для них було вражаюче, бо вони жили козацьким життям. Також хлопці поділилися з козаками розповідями про сучасне життя, розповіли , що Україна – це незалежна держава.

Та хлопцям треба таки повертатися додому.

- Я зараз подивлюся шлях у своєму смартфоні , - сказав Толя.

- Смарт.. що? – запитав Хмельницький.

- Смартфон – це такий сучасний прилад, який може виконувати будь-яку функцію.

- І навіть принеси-подай? - з усмішкою запитав Хмельницький.

- Ні, таке виконують інші роботи.

- Ось знайшов, але для цього треба знайти кришталик блакитного кольору з написом «портал» та кинути об землю, і з'явиться портал, через який ми потрапили сюди. Тоді ми зможемо повернутися додому у наш час.

- Ура! – радісно вигукнули хлопці.

- А де шукати цей кришталик? – запитав Федько.

- У кришталевій печері. Там ростуть сотні тисяч кришталиків, але саме такий знайти буде непросто.

- Козаки, допоможете?

- Гаразд , - відповіли всі гуртом.

- Ходімо шукати?

- Але спершу треба відгадати загадку. Слухайте: що носили давні скіфи на шиї?

- Пектораль, - сказав Мишко.

- Чудово, треба знайти її.

- Я знаю, де вона , - сказав отаман Сірко. - Ходімо покажу.

Вони йшли мабуть години зо три, це було далеко. Нарешті прийшли до вказаного місця. Ось тут вона закопана, її треба відкопати. Копали вони копали, аж ось побачили скриню, а в тій скрині пектораль.

- Яка вона гарна, - сказали хлопці.

Залишилося ще дві загадки, і ми прийдемо на потрібне нам місце.

- Яка річ найголовніша для козаків?

- Шабля, - сказав Мишко.

- Кажуть , є одна дивовижна шабля, але вона знаходиться у замку з привидами. Туди ніхто довго не заходив, бо привид дуже лютий.

- Але нам потрібно знайти цю шаблю.

На вигляд замок дуже страшний, зловіщим мороком віяло від нього. Нічого не поробиш, треба йти. Хлопці й гетьман зайшли в замок. У ньому начебто щось шаруділо, тріщало й речі самі по собі падали.

- Ця шабля повинна бути в скрині. Мабуть, у тій.

- Так , але треба ще знайти ключ до неї.

- Зараз, хвилину, ключ знаходиться на другому поверсі у кімнаті привида, - сказав Мишко.

- Ходімо.

- Ось вона , та сама кімната привида.

- Ось ключ лежить. Зараз підніму і відчиню.

- Ні, стій.

- Що?

- Позаду великий павук.

- А-А-А-а-а-а-а-а. Ненавиджу павуків.

Несподівано біля хлопців опинився привид. Чудернацький дідок, схожий на хмаринку , з довгою бідою бородою. Він літав біля хлопців, козаків, уважно розглядав непроханих гостей.

- Я взагалі не страшний привид, про мене лише чутки страшні ходять, а насправді я дуже самотній.

- То ключ можна взяти?

- Можна.

- Дякуємо вам, привиде , ви й справді не страшний.

- Все, хлопчики, ходімо скриню відкривати.

- Круто, це ж справжнісінька шабля!

- А що таке «круто»?

- Це сучасне слово , тлумачиться як надзвичайно.

Добре, залишилася остання загадка, яка приведе нас до печери кристалів.

- Що це за річ, схожа на їжака?

- Булава, - відповів Сірко.

- Вона у нашому храмі, це недалеко звідси, приблизно 30 хвилин. Поїдете?

- Так, звичайно.

Гетьман, отаман та хлопці відправилися в дорогу. Нарешті прийшли до вказаного місця.

- Так ось яка ця печера, хоча замаскована. Ми все ж таки її знайшли.

- Тут є сходи, мабуть, нам вниз.

- Як гарно, стільки кришталю.

- Так, але нам потрібен синій. Часу обмаль. До заходу сонця ви маєте повернутися, - сказав Сірко.

- Ось він у скриньці. А скриня ж яка гарна. Щоб відкрити портал, треба кинути кришталик на землю,- сказав Толик.

- Зачекайте, - вигукнув Сірко, - це вам на пам'ять міні-шабля.

- Дякуємо, ми вас ніколи не забудемо.

- А це вам, візьміть, це навушники.

Хлопці повернулися додому. Там на них чекала вчителька.

- Ви що не поїхали? - запитали друзі.

- Ні, ще поїзд не прибув

Виявилось, що в іншому часі хлопці провели цілий тиждень, а насправді минуло лише п'ять хвилин.

- Де ви були ,хлопці?- запитала вчителька.

- Довга історія.

Через десять хвилин всі їхали на заплановану екскурсію.

[У разі використання матеріалів цього сайту активне посилання на сайт обов'язкове](#)

